İMKÂNSIZ TESLİMATLAR · 3

İade, lütfen

LinguAula

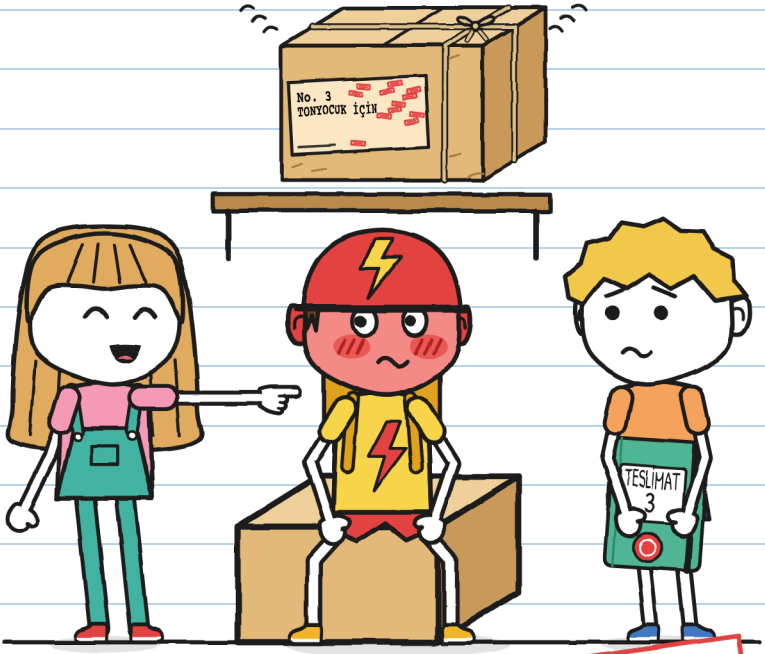

(Guni'nin defteri)

BEDEN L
İleri seviye · 11+

İMKÂNSIZ TESLİMATLAR · 3

İade, lütfen

Metin ve resimler: LinguAula

BEDEN L · İleri seviye · 11+

Türkçe sürüm: LinguAula

İlk baskı: 2026

© 2026 LinguAula · info@linguaula.com

Sınıf ve ev için serbestçe fotokopi çekilebilir.

Serinin üçüncü kitabı. Öncekiler: "Bu paket ısırıyor" ve "Gök gürültüsünden önce açmayın".

LinguAula

Her bölüme linguaula.com'da çalış

Bu kitap yazılırken hiçbir kurye yaralanmadı. Kızaran oldu. —H.

Önce de ben okurum. —H.

Bulursan geri ver. Lütfen.

SADECE HİKÂYEDE

Bu mühür, yalnızca hikâyede olan şeyleri gösterir: gerçek paketler uçarak geri dönmez. Gerçek bir bisikletteyse 76. sayfadakine uy. —H.

KİM KİMDİR

Guni. Cumartesi kuryesi. Kimsenin istemediği şeyleri çizer. Bu defter onun.

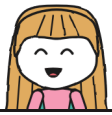

Hulita. Yeşille yazar ve H. diye imzalar. Her zaman nasıl yardım edeceğini bilir. Sorun da bu.

Tonyo. ŞİMŞEK için bisikletle teslimat yapar. On dakikada ya da bedava. Parça parça kızarır.

Mara. İmkânsız Teslimatlar'ın sahibi. Cadı şapkası takar. Söylediğinden fazlasını bilir.

Zoe. ŞİMŞEK'ten. En hızlısı. Lakapları o takar.

Bruno. ŞİMŞEK'ten. Bir keresinde lastiği patladı. İki yıl önce.

3 numaralı paket. Oynatınca ses çıkarır. Etikette yalnızca bir isim yazıyor.

R. Kimsenin teslim edemediği paketleri gönderir. Kimse adını söylemez.

TESLİMAT DEFTERİ 3
Sahibi: Guni

GİZLİ.

"Gizli" demek, önce ben okurum demek. Kimseye de söylemem. –H.

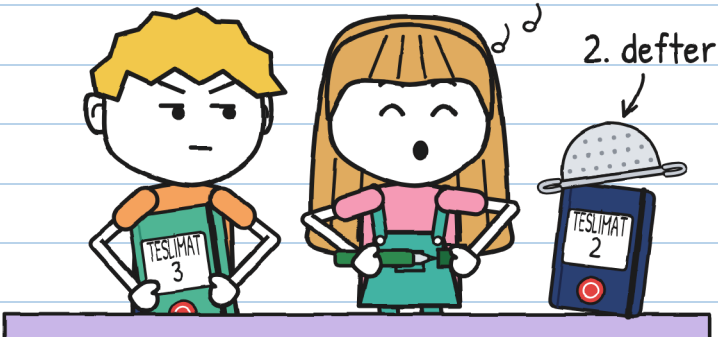

2. defterim tek fırtınada bitti. Bu yeşil, dükkânın mührü de var. İlk ben yazacaktım. İlk yazan Hulita oldu.

Yardım olsun diye ilk ben yazdım. Rica ederim. –H.

Yardım istememiştim. Hulita'yla bunun önemi yok.

BÖLÜM 1

Çıngır

Mara'nın dükkânında, teslim edilemeyen paketlerle dolu bir raf var. Yirmi tane vardı. Hulita'yla ikisini teslim ettik: ejderha yumurtası ve koşan tohumlar. On sekiz kaldı.

Fırtına gecesi, tam eve giderken içlerinden biri ses çıkardı.
Çıngır.

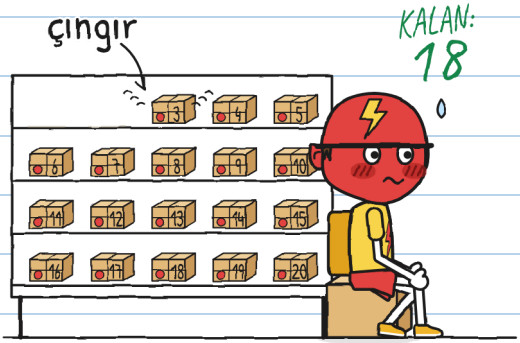

Bu 3 numaralı paketti. ŞİMŞEK için on dakikada ya da bedava teslimat yapan Tonyo kaskının rengine döndü.

İadeler hep geri dönen paketlerdir: teslim alan kişi etiketi silinmeyen mürekkeple imzalamazsa, paket şafakta uçarak rafına döner. Hepsini aynı kişi gönderiyor: R.

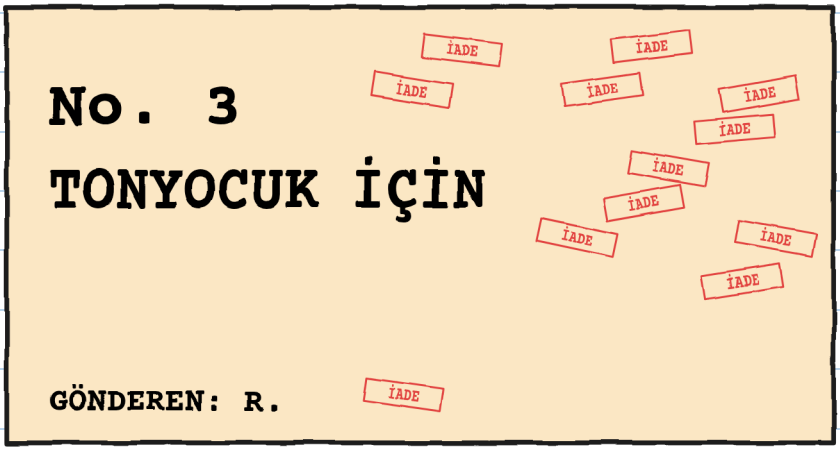

Hulita etiketi okumaya başladı:

— Ton...

Ve ağzını kapadı. Hulita hiçbir zaman bir sözcüğün ortasında susmaz. Tonyo'ya baktım ve nedenini anladım.

Yarısını okudum. Öbür yarısını yuttum. —H.

Bazı insanlar bir anda kızarır. Tonyo öyle değil: Tonyo parça parça kızarıyor. Not ettim.

TONYO'NUN KIZARMETRESİ

— O paket bekleyebilir, dedi Tonyo, çok hızlı. Yıllardır bekliyor, değil mi? Bir gün daha beklesin. Ya da on.
ŞİMŞEK'in acelesi yok.
ŞİMŞEK'in böyle bir şey dediğini ilk kez duyuyordum.

O gece: 4. Ben kırmızıyla not ederdim. Elimde yalnızca yeşil var. —H.

— Bu gece hiçbir şey açılmayacak, dedi Mara. Rafa da izinsiz dokunulmayacak.

Kimse dokunmadı. Sonra yine ses geldi.

Çıngır.

— Kapıydı! dedi Hulita.

Bir şeyi anlamadığımda liste yaparım.

ÇINGIR ŞÜPHELİLERİ

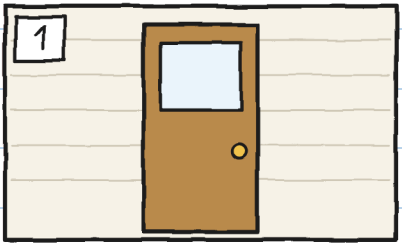

kapı

Tonyo'nun bisikleti

lastik kurbağa

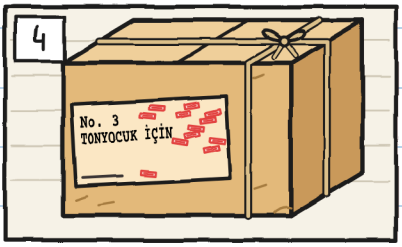

3 numaralı paket

Kurbağa suçsuz. Onu tanırım. —H.

Kontrol etmek için kaldırıma çıktım. Artık yağmur yağmıyordu.
Kapıyı açıp kapadım: gııcırt. Tonyo'nun bisikletinin zilini çaldım: TRİİİNG! Kurbağayı sıktım: vıt.

İçeride Hulita parmağıyla hayır diyordu. Hiçbiri değildi.
Yeniden girdim. Tonyo sandığında kıpırdandı.
Çıngır.

Eğildim. Tonyo'nun sandığı rafın ayağına dayalıydı.

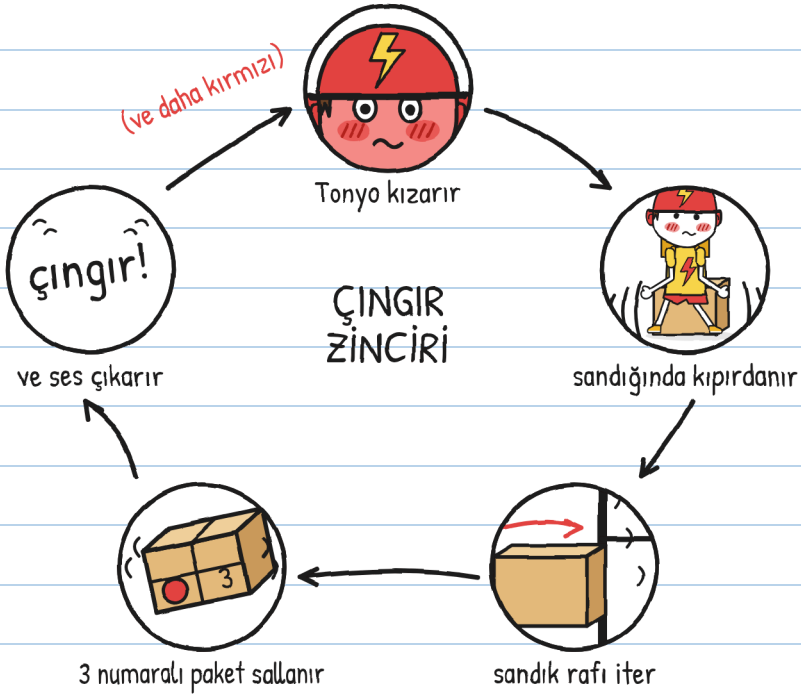

Büyü değildi. Tonyo'ydu.
3 numaralı paketin içinde, oynatılınca ses çıkaran bir şey var.

Benim gibi. –H.

Tonyo kıpırdamadan durmaya karar verdi. Şu kadar sürdü:

Sadece bir soruydu. Sorular rafları itmez. —H.

Bu itiyor.

— Bendim, dedi Tonyo, ayakkabılarına bakarak. Küçükken.
O kadar alçak sesle söyledi ki kurbağa onu benden daha iyi duydu.

Hulita ağzını açtı. Sorularının sıraya girdiğini gördüm. Sonra hâlâ ayakkabılarına bakan Tonyo'ya baktı ve ağzını kapadı.

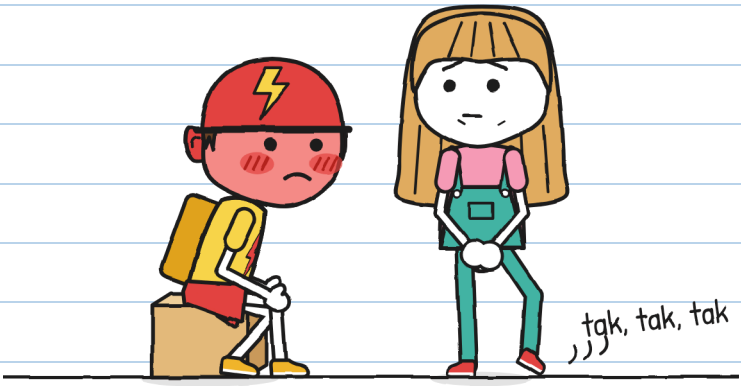

— Başka soru sormuyorum, dedi.
Zor oldu. Ayağından belliydi.

Sormadığım sorular: dokuz. Hepsini not ettim. —H.

— Peki neden onu hiç götürmedin? diye sordum Mara'ya.

— On iki kez götürdüm. Etikete bak: ne sokak, ne kapı numarası, ne soyadı. Bulabildiğim bütün Tonyocuklara denedim.

MARA'NIN TONYOCUKLARI

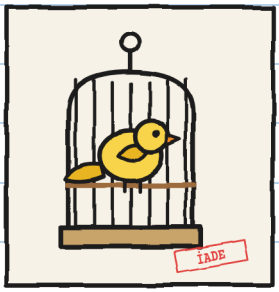

1. Bir kanarya.
(Etiketin üstüne bastı. Sayılmaz.)

2. Don Antonio, 71 yaşında.
("Keşke.")

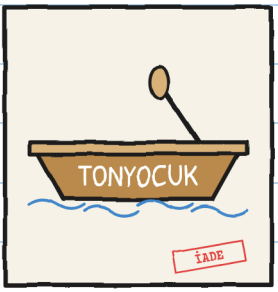

3. Kanaldan bir tekne.
(Elleri yok.)

— Ya Tonyo? diye sordu Hulita.

— En son denediğimde onu henüz tanımıyordum, dedi Mara ve ona baktı. Küçükken ona nasıl seslendiklerini de kimse söylememişti.

Mara tezgâhın altından mor bir bez çıkardı ve papağanın kafesini uyusun diye örter gibi 3 numaralı paketi örttü. Sonra Tonyo'nun sandığını raftan iki karış uzaklaştırdı.

— İşte böyle. Artık istediğin kadar kıpırdanabilirsin.

Tonyo gidebilirdi. Bisikleti kapıdaydı: on dakikada mahallenin öbür ucunda olurdu.

Yeniden oturdu.

Neden bilmiyorum. Yine de not ediyorum. Sandığının arkalığı olmadığı için ona bir tane çizdim.

Kimse senden arkalık istemedi. —H.

Kapanışta Tonyo en son kaldı, kaskının tokasını takıyordu.

— Mara. Yarın bunu konuşmaya geleceğim. Ama özel olarak.

— Bu ikisi dükkândan.

Tonyo bize baktı.

— Bunlar tamam. Ama ŞİMŞEK'ten kimse olmasın.

Çıngırın artık sahibi vardı. Geriye sahibinin onu isteyip istemediğini bilmek kalıyordu.

Ona nasıl yardım edeceğimi çoktan biliyorum. —H.

Beni endişelendiren de bu.

BÖLÜM 2

Evet demedim

Pazar günleri dükkân açılmaz. Mara jaluziyi yarıya indirdi ve bir tabela astı: KAPALI (senin için hariç).

Tonyo on birde geldi. İçeri girmeden önce sokağın bir yanına, sonra öbür yanına baktı, karşıdan karşıya geçecekmiş gibi. ŞİMŞEK'ten kimse yoktu.

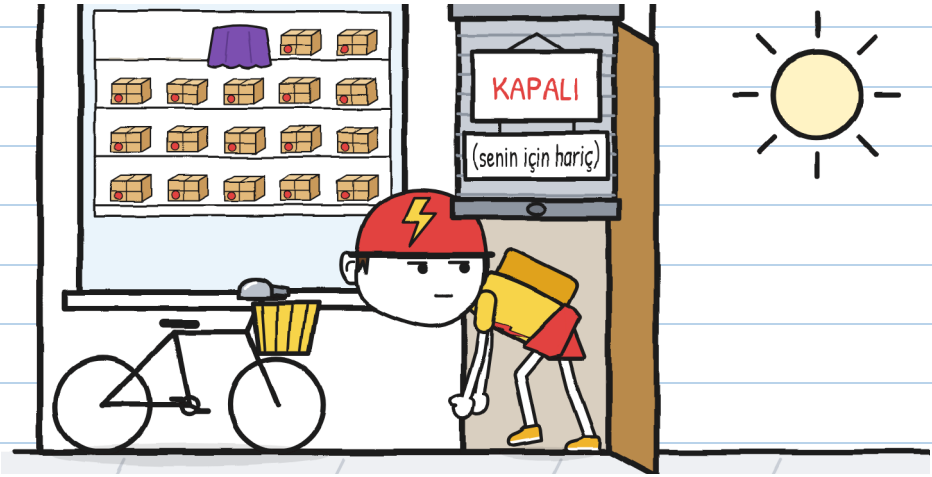

Biz on buçukta geldik. Her ihtimale karşı. —H.

Mara 3 numaralı paketi tezgâha koydu, bezi kaldırdı ve bir tabelayı okur gibi konuştu:

— Üç numaralı paket. Tonyocuk için. Sen misin?

— Eskiden.

— Bana yeter. İstiyor musun?

Tonyo paketin kutusuna baktı. Kutu bir şey demedi.

— Evet demedim.

— Hayır da demedin.

— Evet demedim dedim.

İmzalamamak için üç cümle. Saydım. —H.

Tonyo kutuyu yanan bir tencereyi tutar gibi kavradı.
Tarttı. Çevirdi. Kulağına götürüp azıcık salladı.
Çıngır.
Çabucak bıraktı.

— Ya eve götürürse? dedi Hulita. Paket, teslim alanın evinde uyursa teslim edilmiş sayılır. Mantık bu.
— Dönüş mührü mantıkla çalışmaz, dedi Mara. Mürekkeple çalışır.

TESLİMAT SAYILIR MI?		
	Ona bakmak	HAYIR
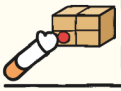	Onu kavramak	HAYIR
	Eve götürmek	HAYIR
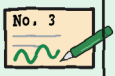	Etiketi silinmeyen mürekkeple imzalamak	EVET

Mühürle ben aynı şekilde düşünmüyoruz. —H.

— Bu teslimat sizin, dedi Mara bana ve Hulita'ya, gök gürültüsündeki gibi. Üç şartla.
Parmaklarıyla saydı:

1. Siz kutuyu açmayacaksınız. Etiket de yapışık kalacak.
2. 3 numaralı paket dükkândan yalnızca Tonyo isterse çıkacak.
3. İsterse alan imzalar. İmzalamazsa paket şafakta geri döner ve burada hiçbir şey olmamış olur.

— Ya hiç istemezse? diye sordu Hulita.
— O zaman hiç.

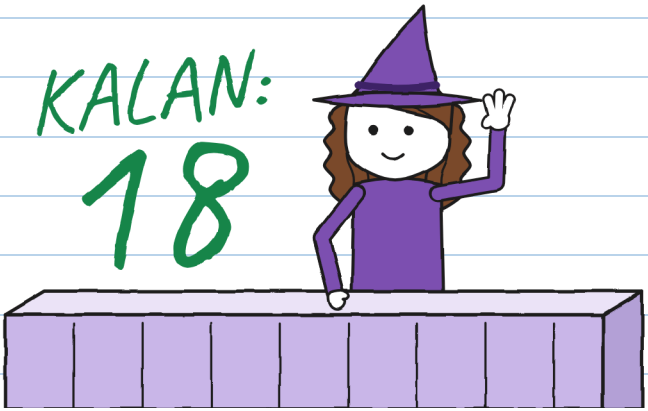

"Hiç" bir teslimat süresi değil. —H.

Tonyo uzun bir süre sustu. Hulita süre tuttu: dört dakika. ŞİMŞEK için neredeyse yarım teslimat.

— Alıyorum, dedi sonunda. Kapalı. Düşünmek için. Şimdilik.
— İsteyen sen misin? diye sordu Mara.
— İsteyen benim.

Kimse başka bir şey diyemesin diye nasıl çıktığını not ettim:

ÇIKIŞ FİŞİ

- [x] Kutu: kapalı
- [x] Etiket: yapışık
- [x] İsteyen: Tonyo
- [ ] İmza: henüz yok

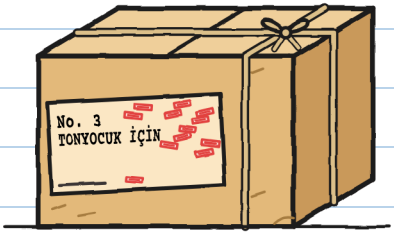

Dışarıda Tonyo 3 numaralı paketi bisikletinin sepetine koydu. Bırakırken ses çıktı: çıngır.

Gidona, ŞİMŞEK'in zilini taktığı yere bakakaldı, sanki aklına bir şey gelmişti.
— Ne? diye sordu Hulita.
— Hiç.
Bisikletini elinde yürüterek gitti. Tonyo asla yürümez.

O "hiç" bir "bir şey"di. Ona yardım etmek lazım. —H.

Kapıdan köşede duran iki ŞİMŞEK bisikletini gördüm.
— Tonyo! Sepette ne var? diye bağırdı beline kadar uzanan örgülü bir kız.
— Bir teslimat.
— Kime?
— Bir müşteriye.

Yalan söylemedi. Ama cevap vermeden önce paketi çevirdi, etiket kendine baksın diye.

Şimdi "ŞİMŞEK'ten kimse olmasın" sözünü anlıyorum. —H.

O gece odamın jaluzisini açık bıraktım. Dükkânın tam karşısında oturuyorum: 3 numaralı paket dönerse onu ben görecektim.

— Guni? dedi annem koridordan. Neden uyanıksın?
— Bir paketi gözetliyorum.
— Ha. Peki. Ama pijamayla gözetle.

Ben de gözetlemek istiyordum. Benim pencerem avluya bakıyor. —H.

Şafakta ses önce duyuldu, sonra görüldü.

Çıngır, çıngır, çıngır.

Çatıların üstünden, acele etmeden, dondurma arabası gibi çalarak geliyordu. Üç pencerede ışık yandı. Bir köpek havladı. 3 numaralı paket, kapının üstündeki küçük pencereden, Mara'nın bunun için açık bıraktığı pencereden içeri süzüldü.

Okuldan sonra dükkâna gittik. 3 numaralı paket rafındaydı. Bir mühür daha vardı: on üç.

— Bu ceza değil, dedi Mara. Kural bu. Kimse imzalamadı: geri döner.

On üç mühür. Böyle giderse kutu görünmeyecek. —H.

Tonyo beşi yirmi geçe geldi, teslimatından sonra. Paketin dönüp dönmediğini sormadı: evinin üstünden geçtiğini duymuştu.

Bunu görmedim. Bana o anlattı:

TONYO'NUN BANA ANLATTIĞI

— Onu paspasın üstünde bıraktım. Bütün gece.
— Neden eve almadın? diye sordu Hulita.
— Evde bana böyle seslenen yeterince insan var.

— Bir imzayla her şey çözülürdü, dedi Hulita, Tonyo gidince. Bir tane. İki saniye sürer. Kendiminkiyle süre tuttum.

Defteri açtım ve yeşil üstünü örtemesin diye bastırarak tükenmez kalemle yazdım:

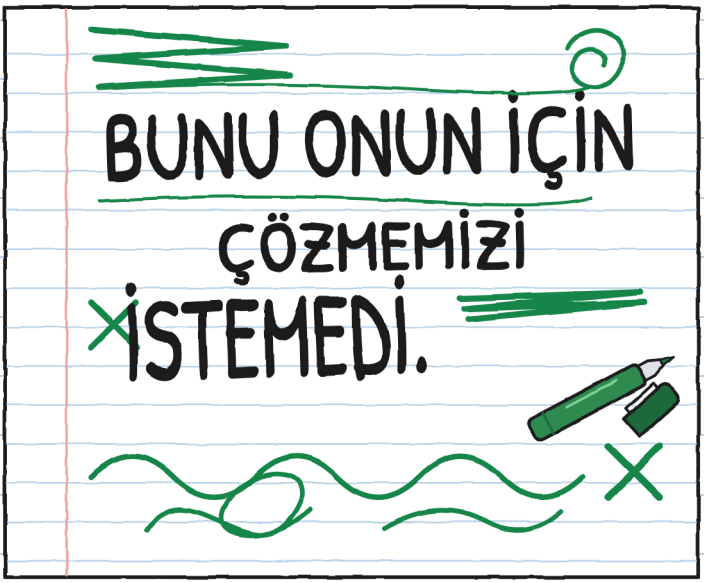

Okudum. Katılmıyorum. Şimdilik. —H.

Başka bir fikrim var. Öyle bakma. —H.

BÖLÜM 3

Otograflar

Salı günü, okuldan çıkınca, dükkânın önünde kaldırımda bir masa vardı. Yere kadar inen sarı bir masa örtüsü, Hulita'nın el yazısıyla bir tabela ve ortada, örtünün altında bir şişlik.

— Bu bir kürsü, dedi Hulita. Daha rahat imzalamak için. Otograf koleksiyonu yapıyorum.

— Ne zamandan beri otograf topluyorsun?

— Dünden beri.

Kürsünün üstünde çizgili bir kâğıt vardı. Altta bir kutucuk. Ya da öyle görünüyordu: makasla kesilmiş küçük bir pencereydi. Masa örtüsünde de tam altında aynısı vardı.
Bir köşeyi kaldırdım. Kürsü, etiketi yukarı bakan, yatırılmış 3 numaralı paketti.

NASIL ÇALIŞIR

1. Küçük penceresiyle kâğıt.

2. Deliğiyle masa örtüsü.

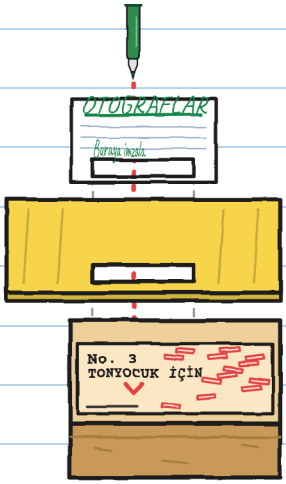

3. 3 numaralı paketin etiketi, boş kalan kısmından.
4. Küçük pencerede imzalayan... etiketi imzalar.

— Benim keçeli kalemimle, diye fısıldadı Hulita, çok memnun. Silinmeyen mürekkep. Yarın artık geri dönmeyecek ve biz ona gösterene kadar o bile fark etmeyecek. Sürpriz!

— Tonyo dükkândan çıkmasını istemedi, dedim.
İkinci şart.
— Buna sevinecek.
— Ya Mara?
— Telefondaydı. Ona bunun bir otograf masası olduğunu söyledim. Ve öyle.
— Ya kürsü?
— Onu sormadı.

Flora'yı ve sekizinci tohumu hatırlattım: Hulita Flora'nın erkenden imzalamasına izin vermemişti.
— Aynı şey değil. O yarım bir teslimattı. Bu bir kestirme.
— O zaman sen yap. Ben yapmam.

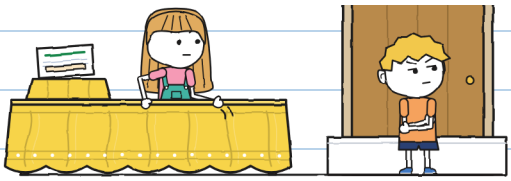

Basamağa oturdu. Çok vakurdu. Hiç yardım etmedi. —H.

ŞİMŞEK sokağımızdan beşi on geçe geçer. Üç kişiler, art arda.

ŞİMŞEK FİŞLERİ

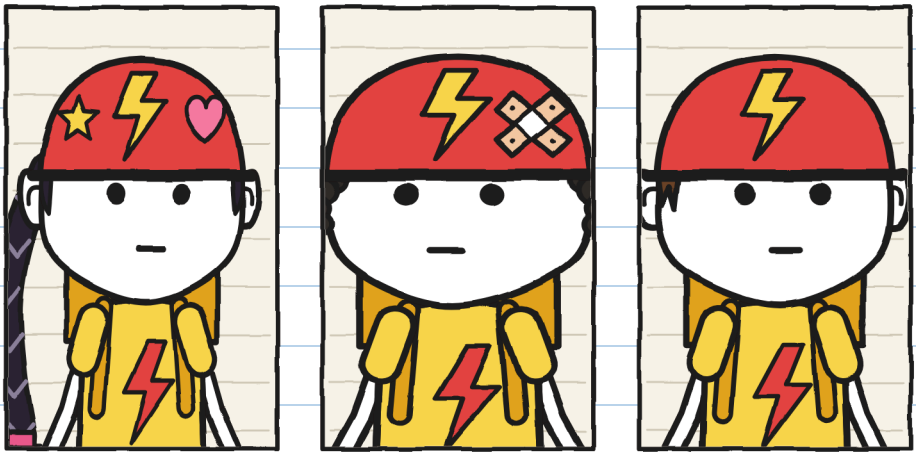

ZOE, "Roket":
en hızlısı.
Lakapları o takar.

BRUNO, "Patlak":
bir keresinde lastiği patladı.
İki yıl önce.

TONYO:
lakabı yok.
Henüz.

— Otograf mı? Bizim mi? dedi Zoe. Fren yaptı ve bisikletten indi.

Onlardan hiç kimse otograf istememişti. O yüzden işe yarıyor. —H.

Zoe ilk kâğıdı imzaladı, o harfinin içine bir yıldız koyarak. Bruno "Bruno" yazdı. Zoe üstünü çizip "Patlak" yazdı.

— ŞİMŞEK'te lakaplar silinmez, diye açıkladı Bruno, kızmadan. Bir keresinde lastiğim patladı.

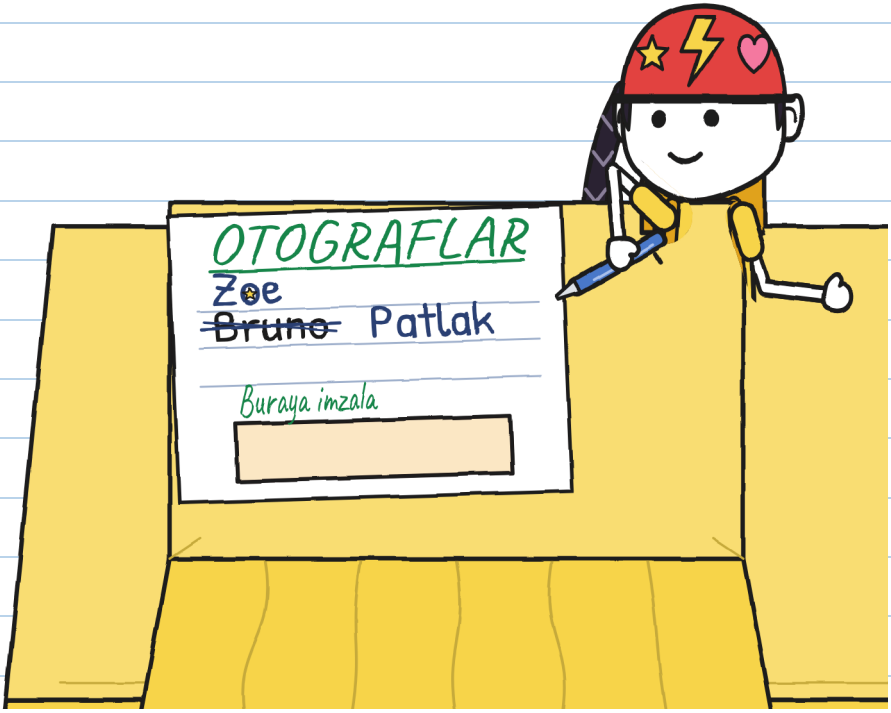

Tonyo bisikletten inmemişti. Masaya, pazar günü 3 numaralı pakete baktığı gibi bakıyordu.

— Sıra sende, Tonyo, dedi Hulita. Burada, aşağıdaki kutucukta. Şeref yeri.
Ve ona yeşil keçeli kalemini uzattı.
Tonyo'dan hiç kimse otograf istememişti. Bisikletten indi ve dikleşti.

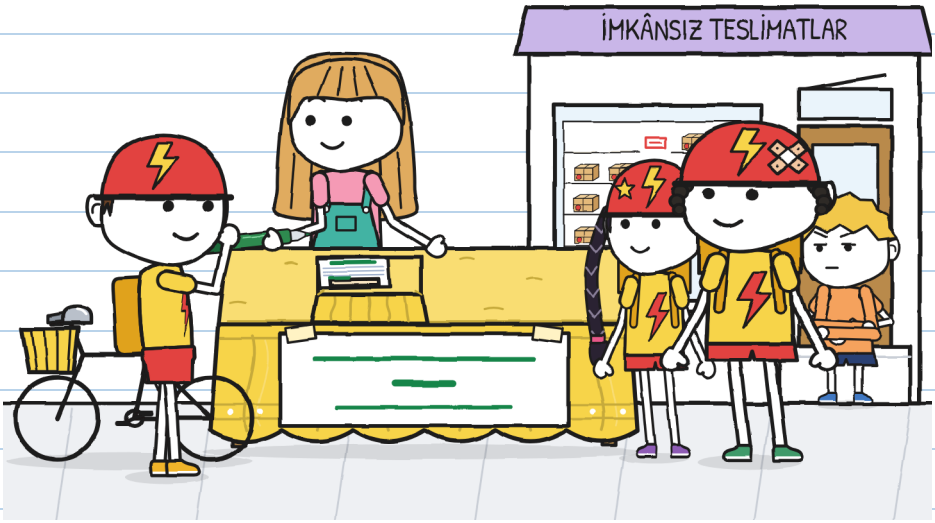

Ben her şeyi basamaktan izliyordum, ağzım "bana ne"lerle doluydu.

Kalktım.

— Tonyo, dur...

Geç kaldım. Tonyo imzalamak için kürsüyü bir hamlede kendine çekti ve örtünün altında bir şey benden önce konuştu:

Tonyo örtüyü kaldırdı.

— "Ton-yo-cuk i-çin", diye okudu Zoe, yavaş yavaş, bir ödül okur gibi.

— Tonyocuk mu? dedi Bruno ve güldü.

Zoe gülmedi. Zoe düşünüyordu.

Tonyo bağırmadı. Keçeli kalemin kapağını yavaşça taktı ve kâğıdın üstüne bıraktı. İmzasız.

– ŞİMŞEK tuzağa imza atmaz.

Bisikleti gidonundan tuttu ve yürüyerek gitti. Kimse arkasından gitmedi.

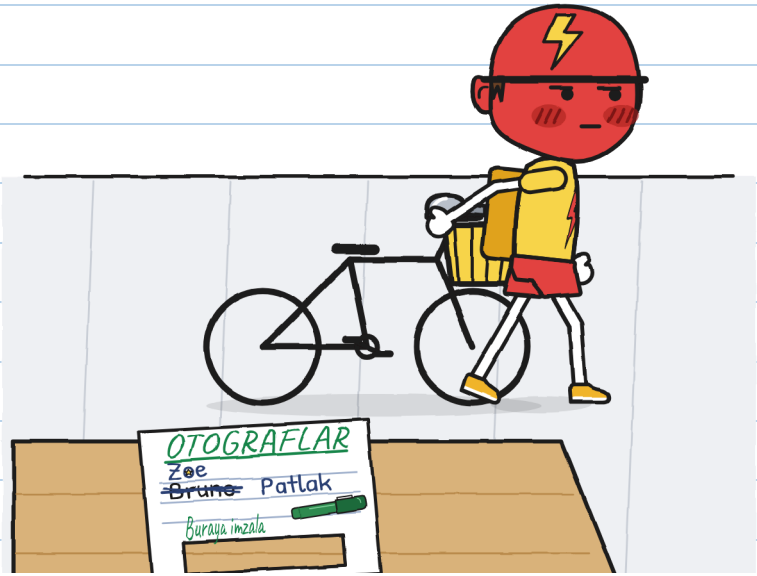

Kask renginde gidiyordu. Ama bu utancın kırmızısı değildi. Başka bir şeydi.

Kızarmetrede bunun numarası yok. –H.

Mara mor bezle çıktı. Kimin yaptığını sormadı: raftaki boşluğa baktı, masaya baktı, Hulita'ya baktı.
3 numaralı paketi örttü ve kucağına aldı.
— Bu paket teslim edilmedi, dedi Zoe'ye ve Bruno'ya.
Etikette ne yazdığı da Tonyo'nun işi.

Zillerini çalmadan gittiler.

Hulita'ya toplamasında yardım ettim: örtü, tabela, iki imzalı ve bir delikli kâğıt. "Sana söylemiştim" demedim. "Sorun değil" de demedim, çünkü sorundu.

— Sen bir şey yapmadın, dedi o.

— Geç uyardım. Daha önce söyleyebilirdim. Ya da Mara'yı arayabilirdim.

Sonra Hulita içeri girip Mara'ya anlattı, tek başına, hiçbir şeyi atlamadan: küçük pencereyi, masa örtüsünü, rafı, telefonu.

— Tonyo'ya, dedi Mara, sen anlatırsın.

Çarşamba günü Tonyo beşi on geçe geçti ve yavaşlamadı. Beşi yirmi geçe yine geçti. Üçüncüde Hulita kaldırımın tam ortasında, elinde bir kâğıtla duruyordu.

ÖZÜR

Paketini dışarı çıkardım.
Seni kandırmak istedim.
Etiketini ötekilere gösterdim.
Özür dilerim.
—Hulita

Tonyo bisikletten inmeden okudu.

— Tamam. Okudum.

— Beni affediyor musun?

— Okudum dedim.

O öğleden sonra dükkânda Tonyo'nun sandığı boş kaldı.

Tam adımla imzaladım. En azından bunu yapmalıydım. —H.

BÖLÜM 4

Küçük bir bisiklet

Perşembe günü Tonyo sokağın iki yanına bakmadan dükkâna girdi. Koltuğunun altında bir bisiklet vardı.

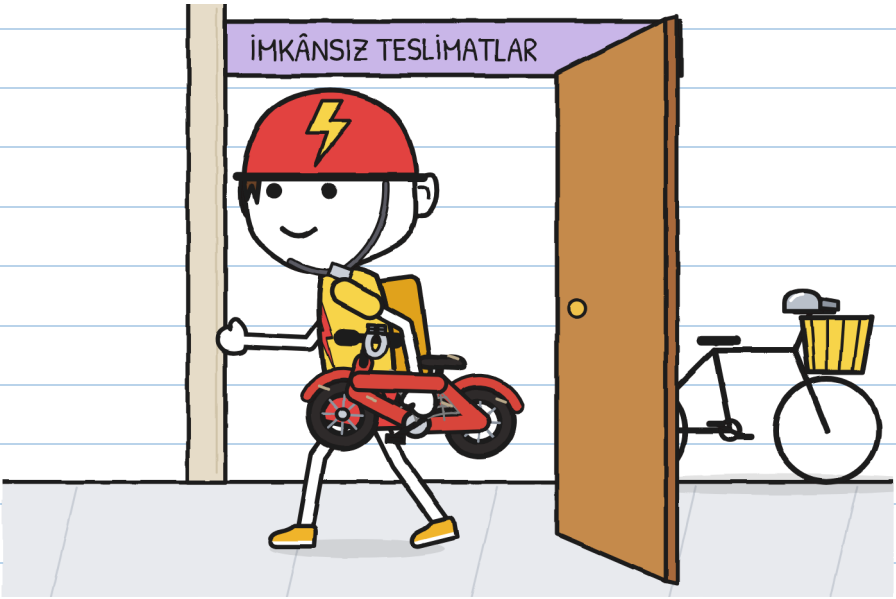

Onunki değildi. Ya da öyleydi: eskiden olan.

— Pazardan beri kafamda bir çıngır var, dedi. Neyden olduğunu biliyorum sanırım. İyi hatırlıyor muyum, görmek istiyorum.

— Açmak istiyorum. Ama burada değil. Vitrin olmayan bir yerde.

Mara bizi arka odaya götürdü.

— Bakmak için açmak imzalamak değildir, dedi. İmza yoksa şafakta geri döner.

— Ben kalabilir miyim? diye sordu Hulita. Sordu.

Tonyo bir süre düşündü.

— Hiçbir şeye dokunmazsan.

— Ne kutuya ne konuya.

Tonyo ipi çözdü. İçinde o kadar eski bir gazete kâğıdı vardı ki kendiliğinden yırtılıyordu. Ve kâğıdın arasında...

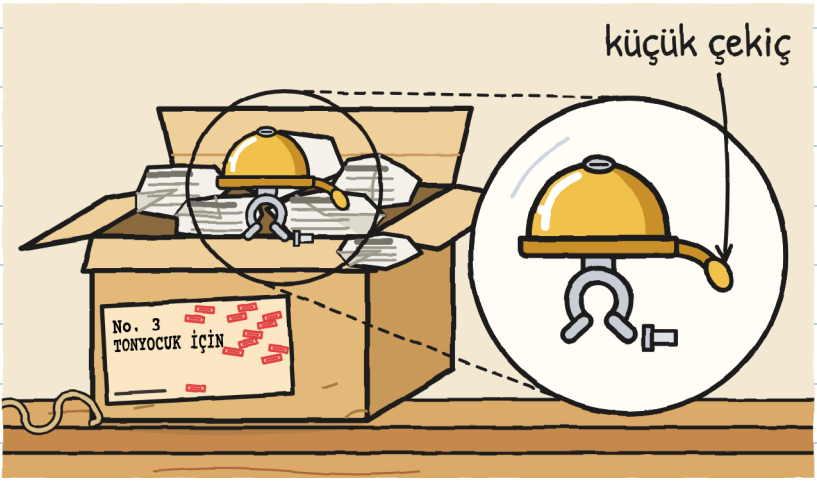

Bir bisiklet çıngırağı. Küçük, altın sarısı, bir yaya bağlı küçük çekiçli: bir sallayış yeter, ses çıkar.

1 numaralı paket ısırıyordu. 2 numaralı paket koşuyordu. 3 numaralı paket yalnızca ses çıkarıyor.

Ejderha yok, bacak yok. Bir çıngırak.
Hoşuma gitti. –H.

Altında dörde katlanmış bir not vardı.

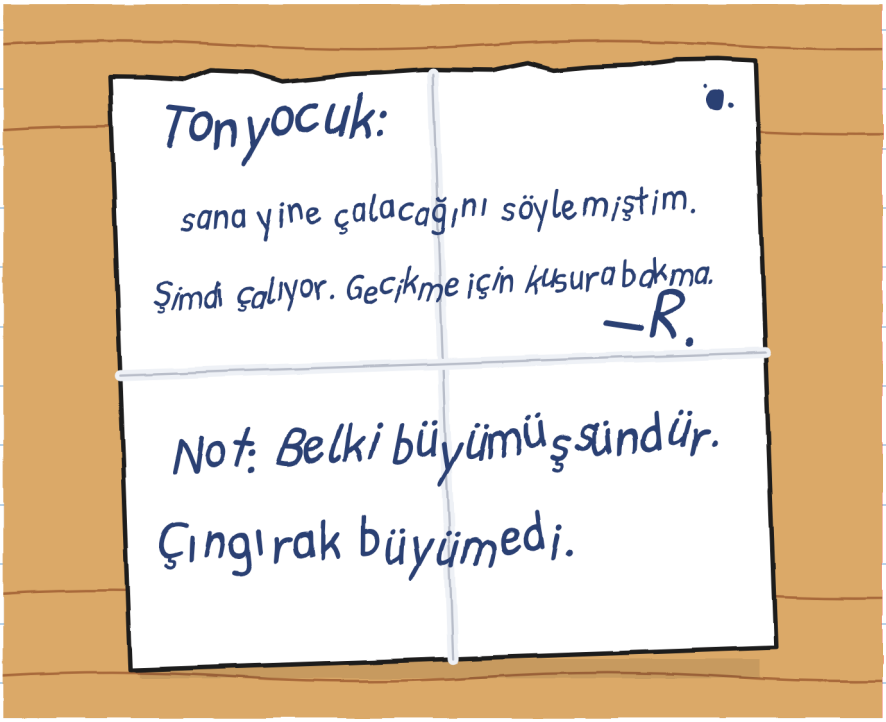

Tonyo onu iki kez okudu.

— Ne kötü el yazısı, dedi. Ve uzunca bir süre başka bir şey demedi.

R. sözünü geç tutar. Flora söylemişti. NE KADAR geç olduğunu söylemedi. —H.

Sonra Tonyo küçük bisikleti masanın üstüne koydu.

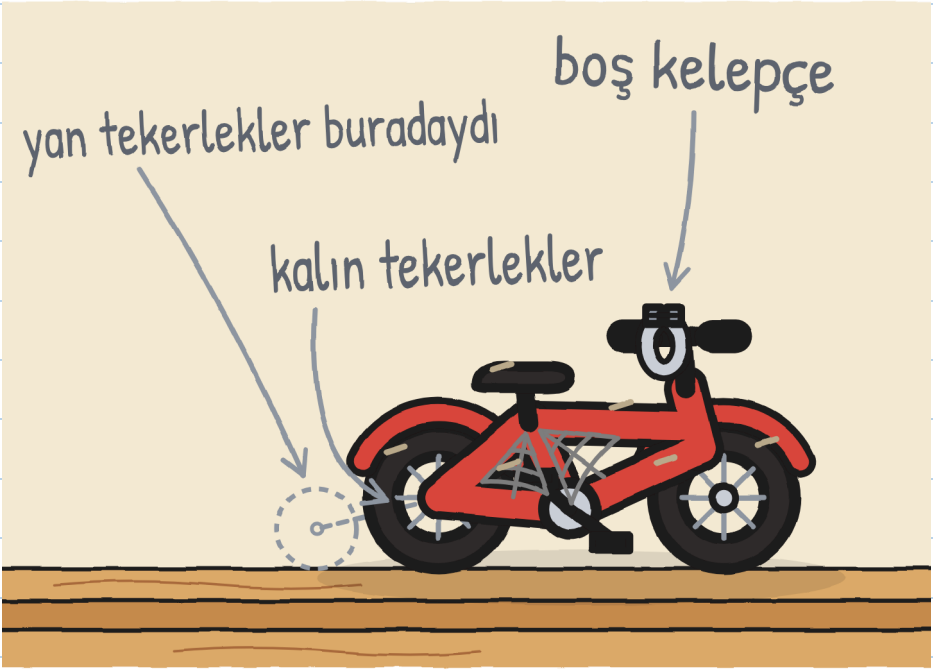

— Benimdi. Bu çıngırak onun üstündeydi. Bir gün çalmaz oldu: tak diyordu. Biri bana dedi: "Ver bana, Tonyocuk, tamir edip sana geri getireyim."
— Kim? diye kaçırdı Hulita ve ağzını kapadı.
— Yüzünü hatırlamıyorum. Çıngırağı hatırlıyorum. Bir de çok beklediğimi.

— Evde bana hâlâ Tonyocuk diyorlar, dedi Tonyo. ŞİMŞEK'te demiyorlar. ŞİMŞEK'te ben Tonyo'yum: ilk gün fişe kendim yazdım.

— Peki Tonyocuk'ta ne var? diye sordum.

— Hiçbir şey. Zoe söyleyene kadar. ŞİMŞEK'te lakaplar silinmez. Bruno'ya bak.

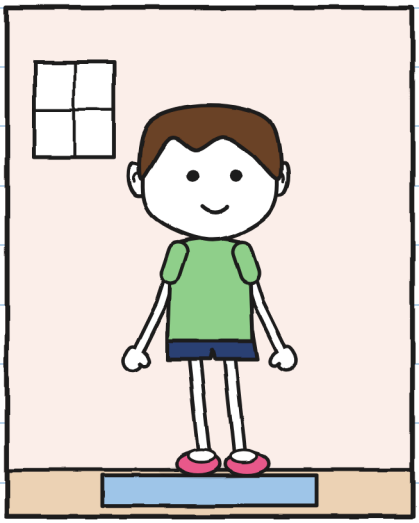

EVDE: Tonyocuk

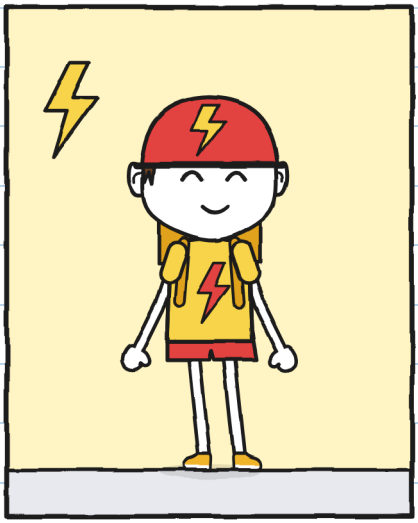

ŞİMŞEK'TE: Tonyo

— Bruno salıdan beri bana altı kez Tonyocuk dedi, diye ekledi Tonyo.

Hulita köşesinde küçüldü.

— Hâlâ sığıyor musun? diye sordu Hulita. Engel olamadı. Mara bisikleti yere indirdi. Tonyo oturdu.

Sığıyordu. Aşağı yukarı.
Mara, başka birinde kahkaha sayılacak bir ses çıkardı. Tonyo da güldü. Cumartesiden beri onu gülerken görmemiştim.

Kızarmetre: 0. Yazıyorum çünkü bu da sayılır. —H.

— Şimdiki bisikletinde zaten bir zil var, dedim. ŞİMŞEK'in zili. Bunu takmak zorunda değilsin. Saklayabilirsin. Ya da yine dönmesine izin verebilirsin.
— Biliyorum, dedi Tonyo. Ama bana, bunu daha önce kimse söylememiş gibi baktı.

Hulita on bir dakika boyunca sessiz kaldı, dinledi, keçeli kalemi cebinde.

11 dk

On bir dakika. Dilim uyuştu. —H.

— Tek başıma denemek istiyorum, dedi Tonyo.
Üçümüz dışarı çıktık. Tonyo arka odanın
kapısını kapadı.

Hulita dinlememek için dükkânın öbür ucuna gitti. Ben dinlememek için çizdim: Tonyo'nun koltuğunun artık bir tentesi var. Yine de duyuldu.

Çıngır.
Cumartesidekiyle aynı çıngırdı. Sonra bir tane daha.
Sonra uzun süre hiç.

Çıktığında bir elinde çıngırak, koltuğunun altında kutu vardı.

— Yarına kadar götürüyorum. İmzasız.

— O zaman şafakta geri döner, dedi Mara.

— Dönsün. Bir gece boyunca ona sahip olmak nasıl bir şey, bilmek istiyorum.

— Ya çıngırağı kutunun dışında bırakırsa? diye sordum.

— Hiç denemedim, dedi Mara. Sabahın yedisinde denemeye de niyetim yok.

Tonyo her şeyi içine koydu.

Yarına on dört saat var. Saymayı düşünüyorum. —H.

Cuma günü sokağım yine çalmaya başladı: çıngır, çıngır, çıngır. 14. dönüş.
Öncesini görmedim. Bana Tonyo anlattı:

— Bu sefer paspasta uyumadı. Komodinimin üstünde uyudu. Şafakta cama vurmaya başladı, ben de pencereyi açtım.

Bir pakete pencere açmış. Ne kibar. —H.

Tonyo'nun iki bisikletini yan yana çizdim. Şimdikine çıngırağı koydum, çok yakıştı.
Hulita üstüne küçük bir kâğıt yapıştırdı.

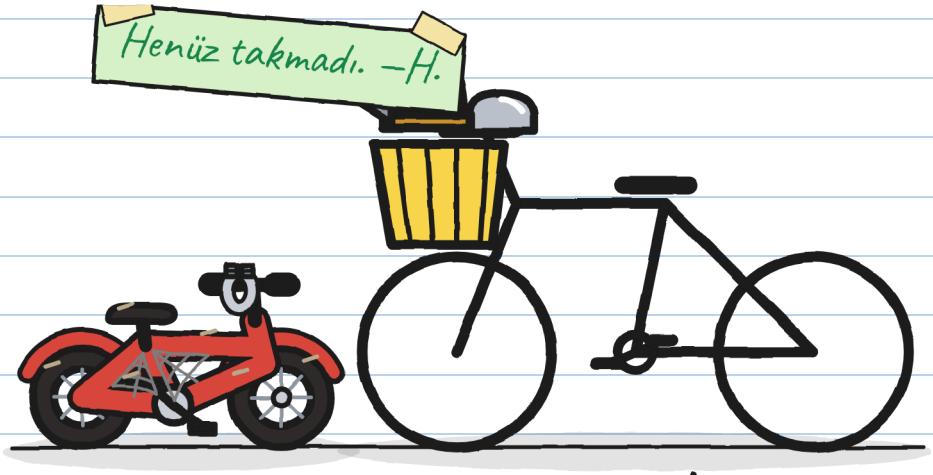

önce şimdi

Haklıydı. Beni biraz sinirlendiriyor.

BÖLÜM 5

Özel olarak

Cuma öğleden sonra 3 numaralı paket on dört mühürle rafındaydı. Tonyo sandığında ona uzaktan bakıyordu.

Hulita iki gündür bir şey hazırlıyordu. En kötüsünden korktum.
İki seçenekli bir kâğıttı.

Tonyo kâğıdı okudu. Sonra Mara'ya baktı.

— İmzalarsam kim öğrenir?

— Ben. Bir de bu çekmeceden çıkmayan kayıt defterim.

— Ya ŞİMŞEK?

— ŞİMŞEK'e söylemeyeceğim. Kayıt defteri tabela değildir.

Tabelada sayılar var. İsimler çekmecede kalıyor. —H.

Tonyo sandığından kalktı.

— B.

Hulita sıçramadı. Sıçramadığını gördüm.

— Arka odada, diye devam etti Tonyo. Ve sizin de orada olmanızı istiyorum. İkinizin.

— Ben de mi? diye sordu Hulita.

— İmzalamam için en çok sen istiyorsun. Seni karşımda görmeyi tercih ederim.

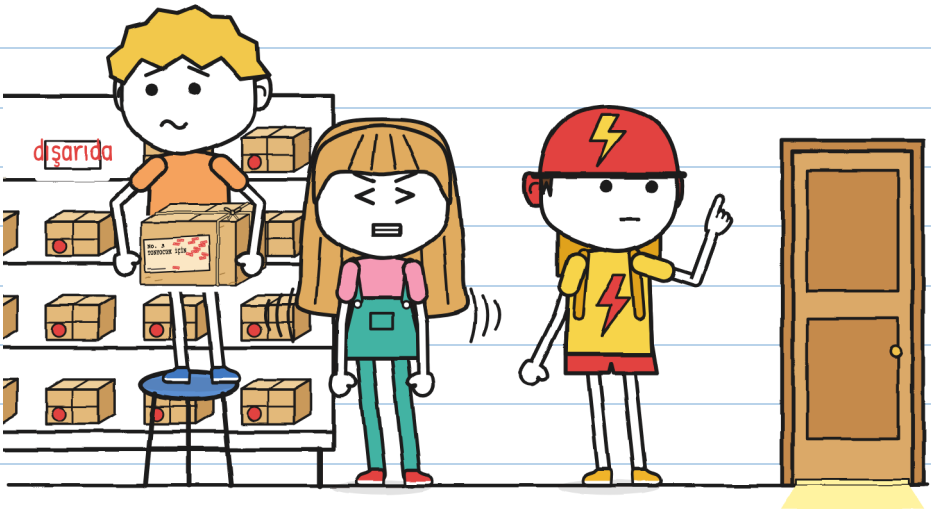

Arka odada Tonyo çıngırağı ve notu bir kez daha çıkardı. Para üstü sayar gibi yavaş yavaş baktı.

— İmzalamadan önce neyi imzaladığıma bakarım, dedi, kimseye bakmadan.

Hulita tişörtünün rengine döndü.

Hulita ona yeşil keçeli kalemini verdi ve köşede bir çuvalın üstüne oturdu.

— Ne yapıyorsun? diye sordum.

— Ellerimin üstüne oturuyorum. Yardım etmemek için.

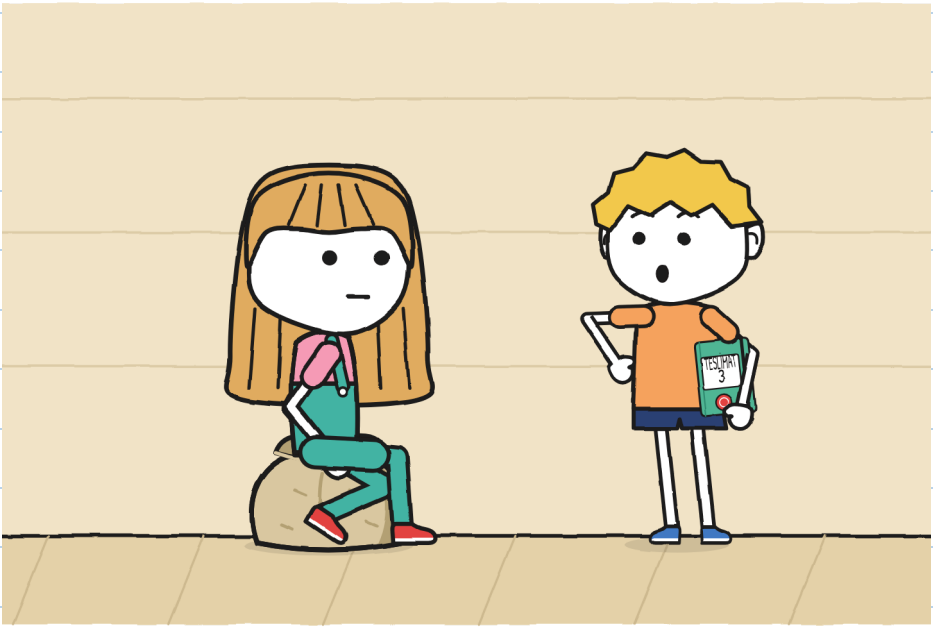

Defteri kapattım ve koltuğumun altına aldım.

Sonra hepsini not etti. —H.

Tonyo keçeli kalemin kapağını açtı ve imzaladı.

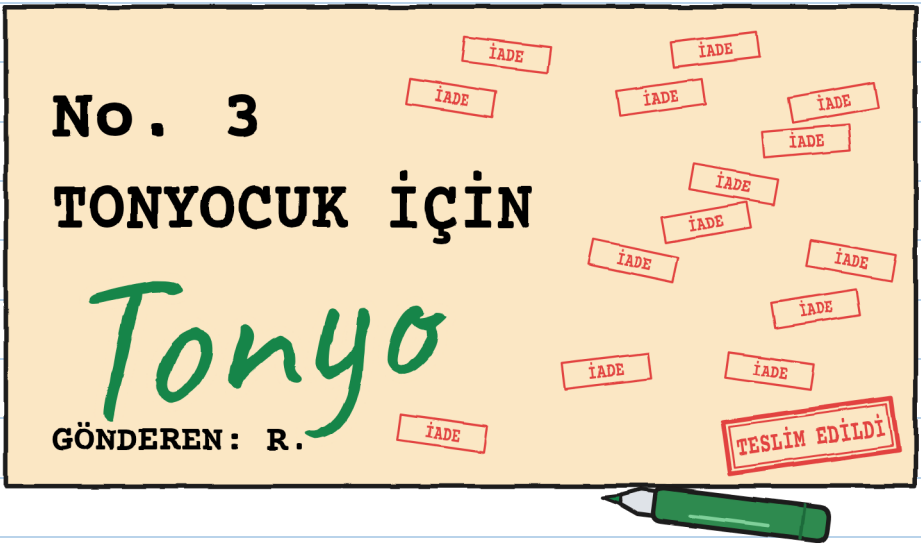

Etikette "Tonyocuk" yazıyordu. İmzada "Tonyo".

— Böyle olur mu? diye sordu Mara'ya. Aynı isim değil.

— Teslim alan imzalar, dedi Mara. Sen de teslim aldın.

Mara teslimi defterine kaydetti. Hulita mavi tabureyi elinde tutuyordu. Yere bıraktı.

— Tabelayı değiştirebilir miyim? diye sordu. Tonyo'ya sordu, Mara'ya değil.

Tonyo tabelaya baktı.

— Sadece bir sayı yazıyor.

— Sadece.

— Olur.

Önce sordum. Kayıtlara geçsin. —H.

Tonyo kaldırıma çıktı, bisikletini duvara dayadı ve çantasından bir tornavida çıkardı.

— Onu takacak mısın? diye sordum.

— Evet.

— Ya ŞİMŞEK'in zili?

— O ŞİMŞEK'in. Bu benim.

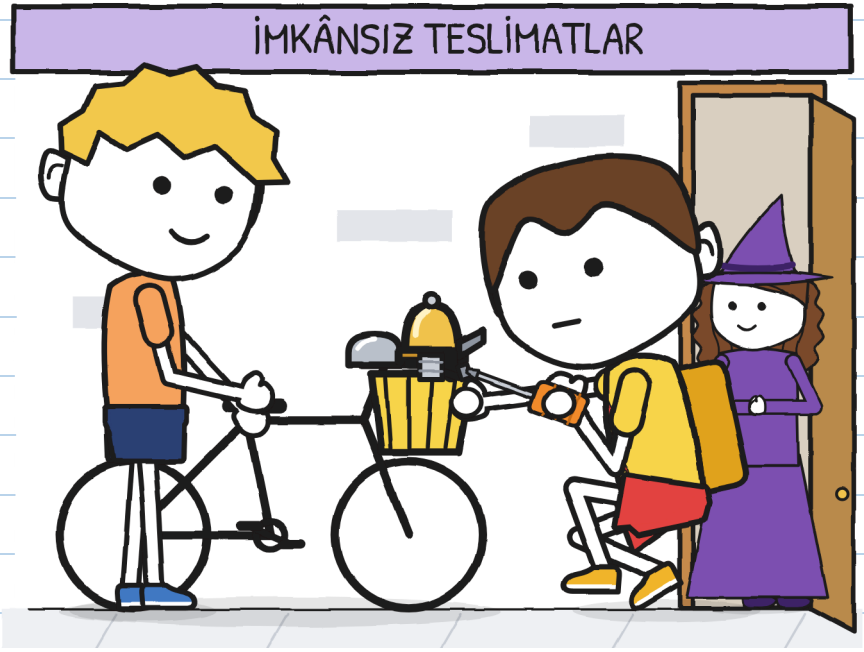

Onu kendisi taktı. Ben sadece bisikleti tuttum, o da istediği için. Sonra küçük çekice bir parmakla vurdu. Çıngır.

Beşi on geçe ŞİMŞEK geçti. Bruno yavaşladı.

— Bu ses de ne?

— Bir çıngırak.

— Nereden çıktı?

— Benimdi.

— Tonyocuk olduğun zamandan mı?

Tonyo'nun yüzüne baktım. Hiçbir şey. Kulakları bile.

— Öyle seslendikleri zamandan. Şimdi adım Tonyo. Senin adın ne?

— Pat... — Bruno sustu. — Bruno.

— O zaman Bruno.

Bruno başını kaldırdı. ŞİMŞEK'te iki yıldır kimse ona Bruno dememişti.

Zoe ağzını açtı.

Tonyo küçük çekice vurdu. Bir kez.

Çıngır.

Zoe ağzını kapattı. Düşündü.

— Güzel ses, dedi. Geç kalıyoruz, Tonyo.

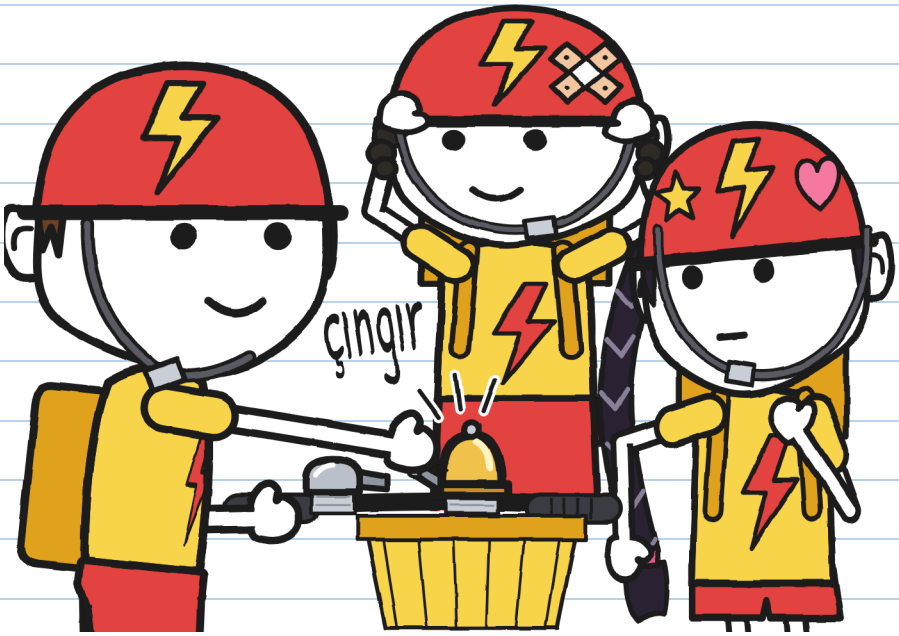

"Tonyo" dedi. Üstüne bir şey eklemeden. —H.

O gece yine jaluziyi açık bıraktım.
– Yine mi gözetliyorsun? diye sordu annem.
– Bugün hiçbir şey olmadığını gözetliyorum.
– Bu iş bende çok iyidir. Uyu hadi.

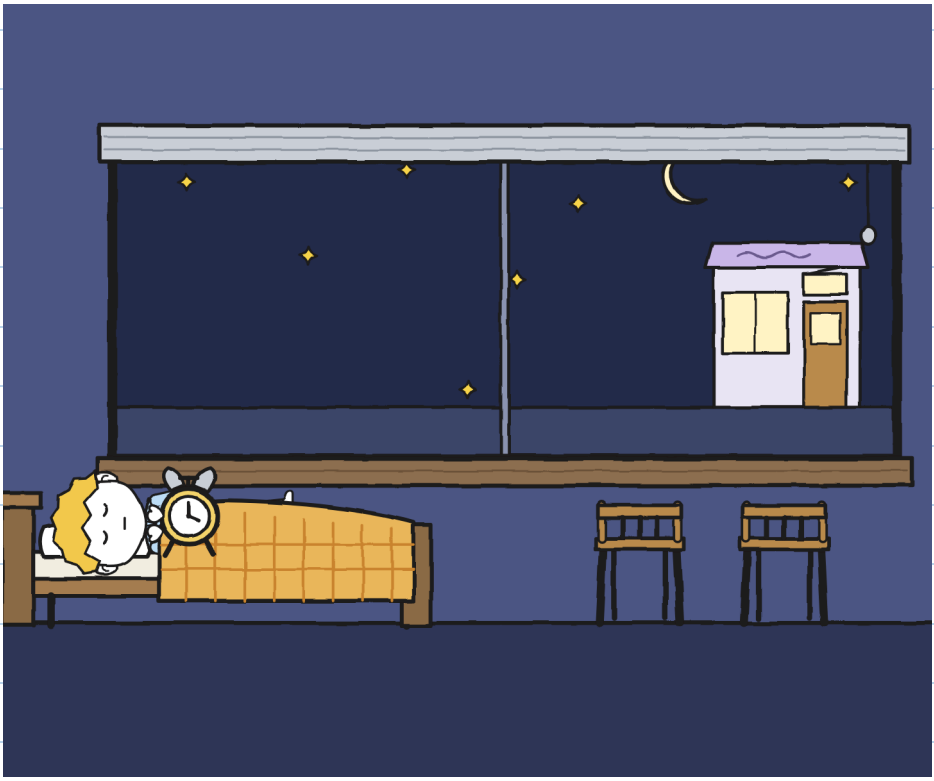

Keçeli kalemin kapağı açık uyudum.
Yastığım yeşil. –H.

Sabah oldu.

Hiçbir şey çalmadı.

Ne çıngır, ne pencere, ne de 4 numaranın köpeği.

Sokağımda duyduğum en güzel sessizlikti.

BÖLÜM 6

Şimdilik

Cumartesi saat onda rafı çizdim: on yedi paket ve üç boşluk.

Mara etiketi defterine, öbür ikisinin yanına yapıştırdı.

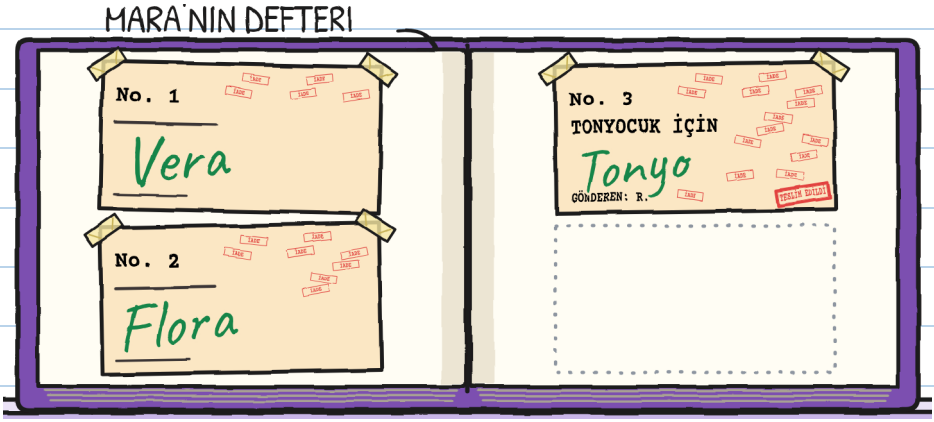

Bir yumurta, birkaç tohum ve bir çıngırak. Üçü de geç geldi. Üçü de geldi.

Üçüncüyü Tonyo imzaladı. Bu sefer ona yalnızca kalemi uzattım. —H.

Tonyo sandığına oturdu ve kıpırdandı. Bu sefer rafa bakmadı.

— Sandık "şimdilik" yerinde duruyor, dedi Mara.

— Şimdilik bana yeter, dedi Tonyo.

KALAN:
17

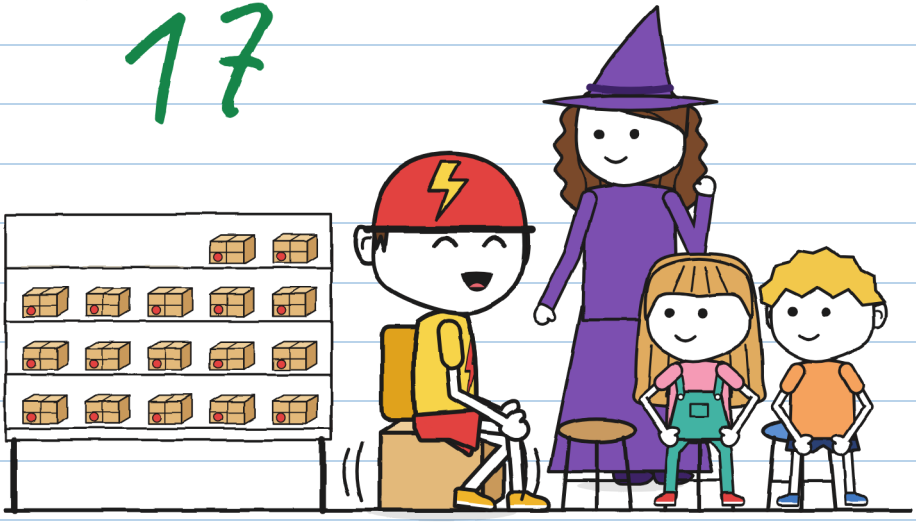

"Şimdilik" yıllar sürebilir. 3 numaralı pakete sor. —H.

Tonyo'ya koltuğu için tasarımımı gösterdim. Bütün haftamı almıştı.

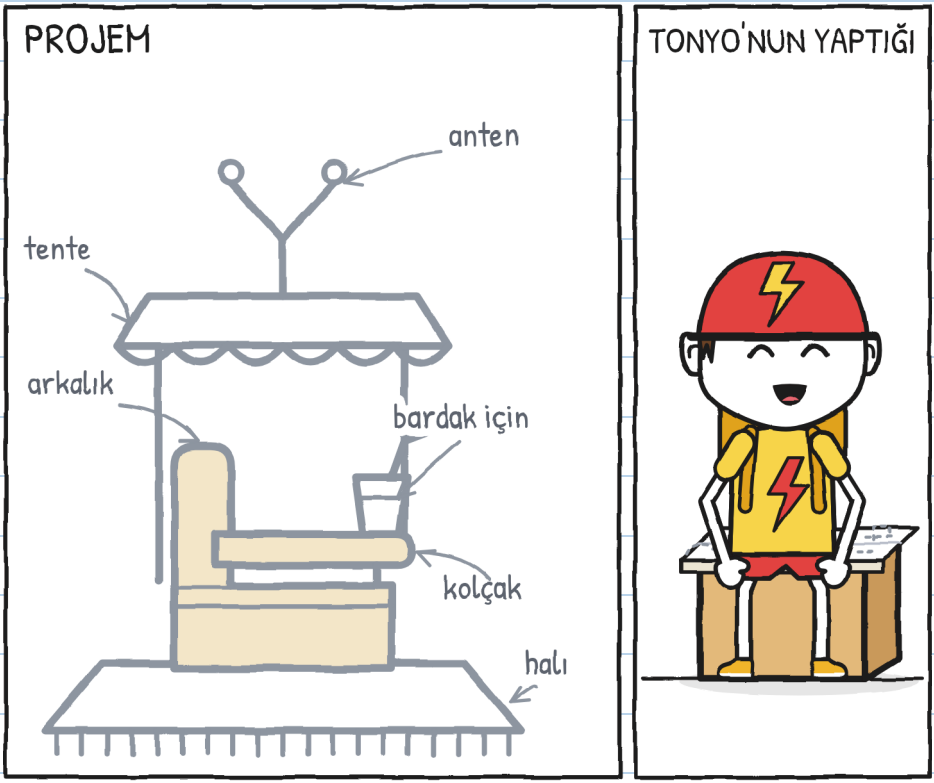

— Bunu bana verir misin? dedi.

Dörde katladı, sandığın üstüne koydu ve oturdu.

Dışarıda çıngırak gidonda eğrilmişti.

— Sen sıkarken ben tutayım, dedim.

— Ben yaparım.

O yaptı. Ben o vidaya bakıyordum. Yüz tur gibi görünüyordu.

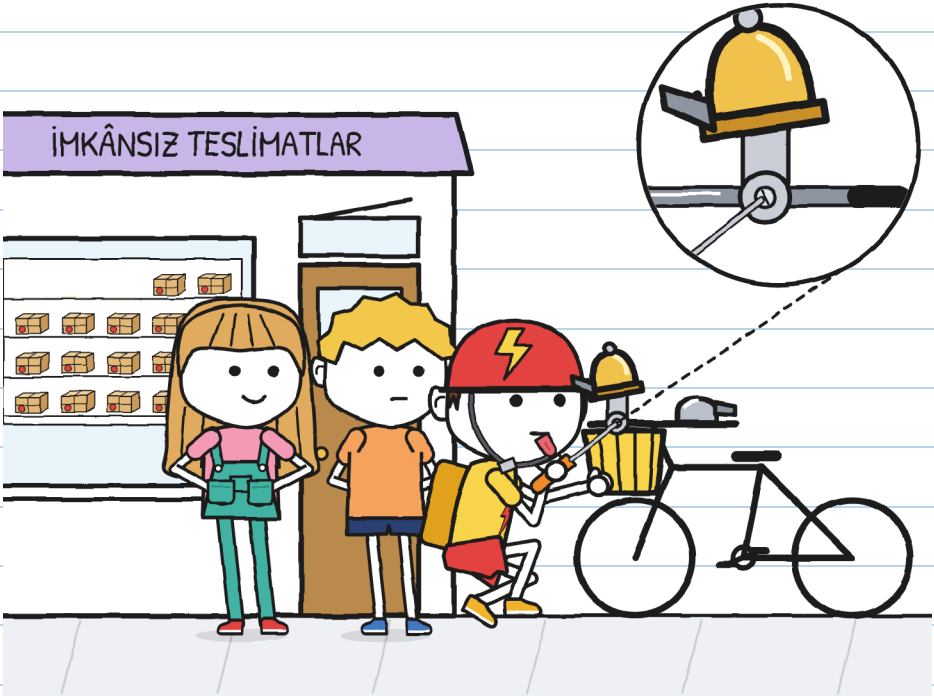

Hulita otograf kâğıdını çıkardı. Küçük pencereyi kâğıttan bir yamayla ve bol bantla kapatmıştı.

— Tuzak olan bu, dedi Mara'ya, o sormadan önce. Onardım.
Sonra Tonyo'nun önüne koydu.
— Bana bir otograf verir misin? Gerçekten. Altında hiçbir şey yok.
Tonyo kâğıdın altına baktı. Tezgâhın altına baktı. Kurbağayı ters çevirdi.
— Olur.

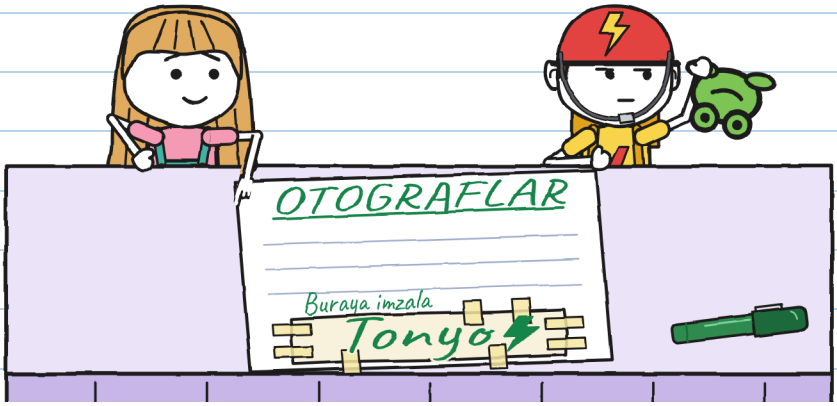

Hak ettim. —H.

Öğlen Tonyo bir teslimata çıktı. Bereli bir bey, bastonuyla yavaş yavaş sokağı geçiyordu.
Tonyo fren yaptı. Bekledi. Ve orada olduğunu bilsin diye çıngırağı yalnızca bir kez çaldı.
Çıngır.

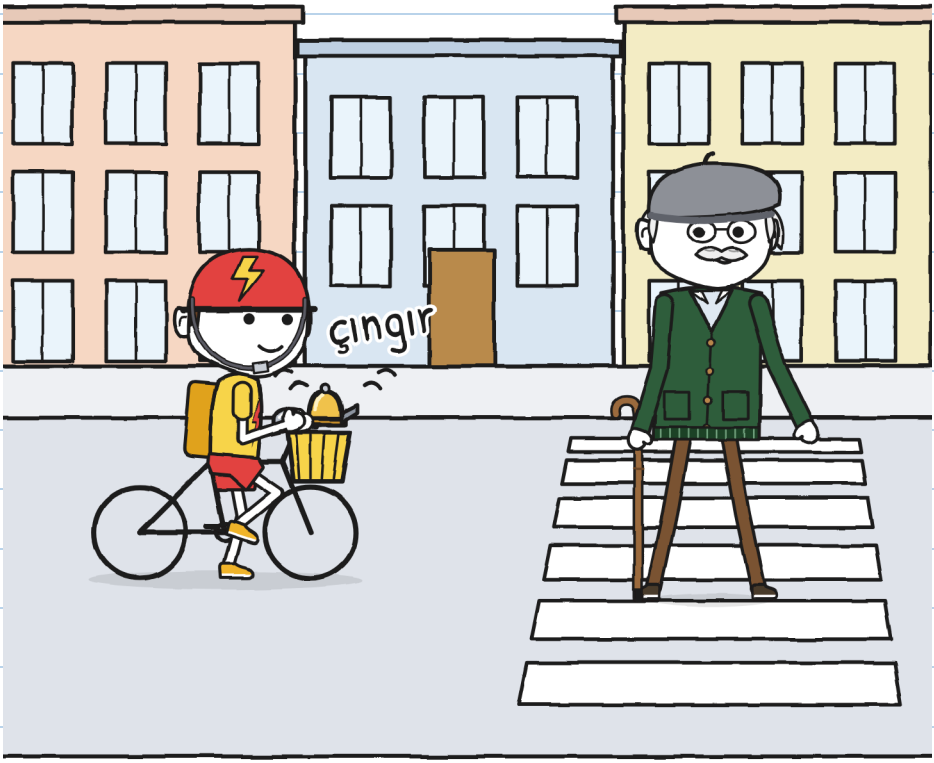

Bey bastonunu selam verir gibi kaldırdı ve kendi hızında yoluna devam etti.

— Bu Don Antonio, dedi Mara. Listemdeki iki numaralı Tonyocuk.

— O çıngırak yeni mi? diye sordu bey, artık bizim kaldırımımızda.

— Eski, dedi Tonyo. Benimdi. Bana Tonyocuk dedikleri zamandan.

— Bana altmış yıldır kimse öyle demiyor. İstersen değişelim: sen Don Antonio ol, ben Tonyocuk.

Tonyo düşündü.

— Şimdilik, hayır.

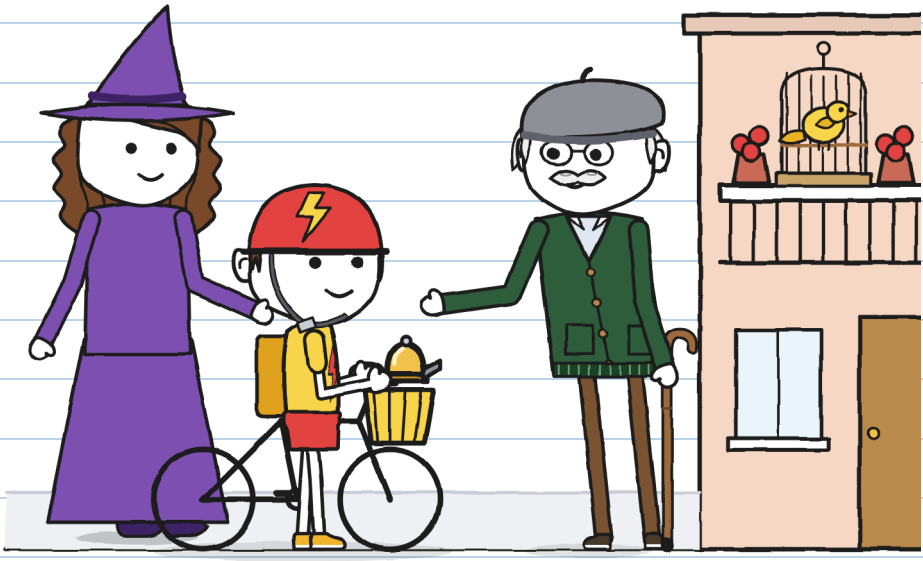

R.'nin fişini çıkardım. Altı ipucu vardı. İki tane ekledim. Tonyo kalemi istedi ve altına kendi el yazısıyla yazdı.

R. HAKKINDA BİLDİKLERİMİZ

?

R.

1-6 (2. defter)

7. Küçük bisikleti kullandığı zamanlarda Tonyo'yu tanıyordu.

8. Ona çalan bir çıngırak söz verdi. Yıllar sürdü.

BEKLEMEDE: bana bir açıklama borçlu.

— Ona teşekkür etmeyecek misin? diye sordu Hulita.

— Hem teşekkür hem şikâyet. İkisi de. Kim olduğunu öğrenince.

Saat birde Vera geldi, kucağında Kırıntı, saçında bir dal parçası.

— Yardım istemeye geldim. Kırıntı havalanmayı öğrendi. Şimdi inmek için güvenli bir yere ihtiyacı var.

— Duraksadı. — Dün benim çorbamı seçti.

Kırıntı bana baktı ve benim "ben yapmadım" yüzümü yaptı.

Tıpatıp seninki. Bir de şehriye. —H.

— Hızlı biri lazım mı? diye sordu Tonyo sandığından.
— Beklemeyi bilen biri lazım, dedi Vera.
— Onu da bilirim. Bu haftadan beri.

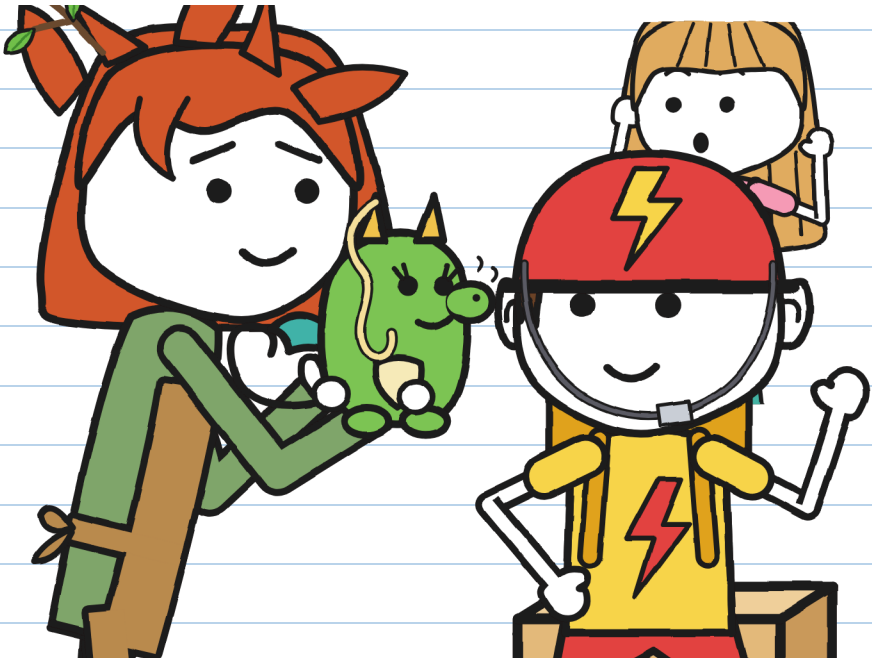

Ben de beklemeyi bilirim. Oldu mu artık? —H.

3 NUMARALI TESLİMAT. Herkesin harcadığı süre:

	ŞİMŞEK: on dakika.
	R.: yıllar.
	Tonyo: altı gün.
	Hulita, dinleyerek: on bir dakika (rekor).

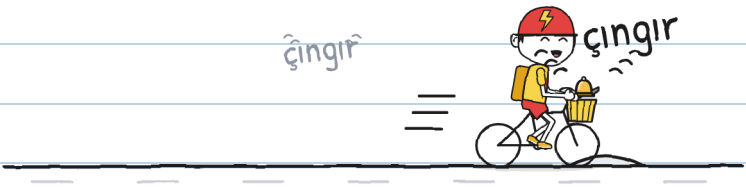

Tonyo teslimatına gitti. Sokaktan bir çıngır geldi.
Sonra bir tane daha.
Bu sefer çıngırağı çalan oydu.

Ben hâlâ tek başıma çıngırdıyorum.
Üzerinde çalışıyorum. –H.

İMKÂNSIZ TESLİMATLAR · 4

(çok yakında)

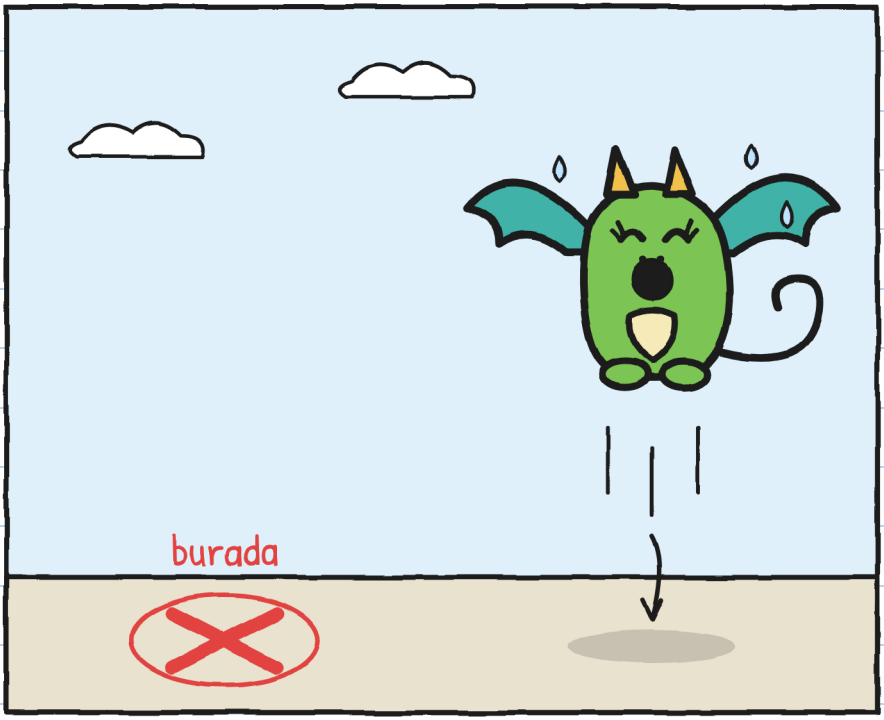

Seni taklit eden bir ejderha yavrusu nereye iner? –H.

MAHALLE (3. sürüm)

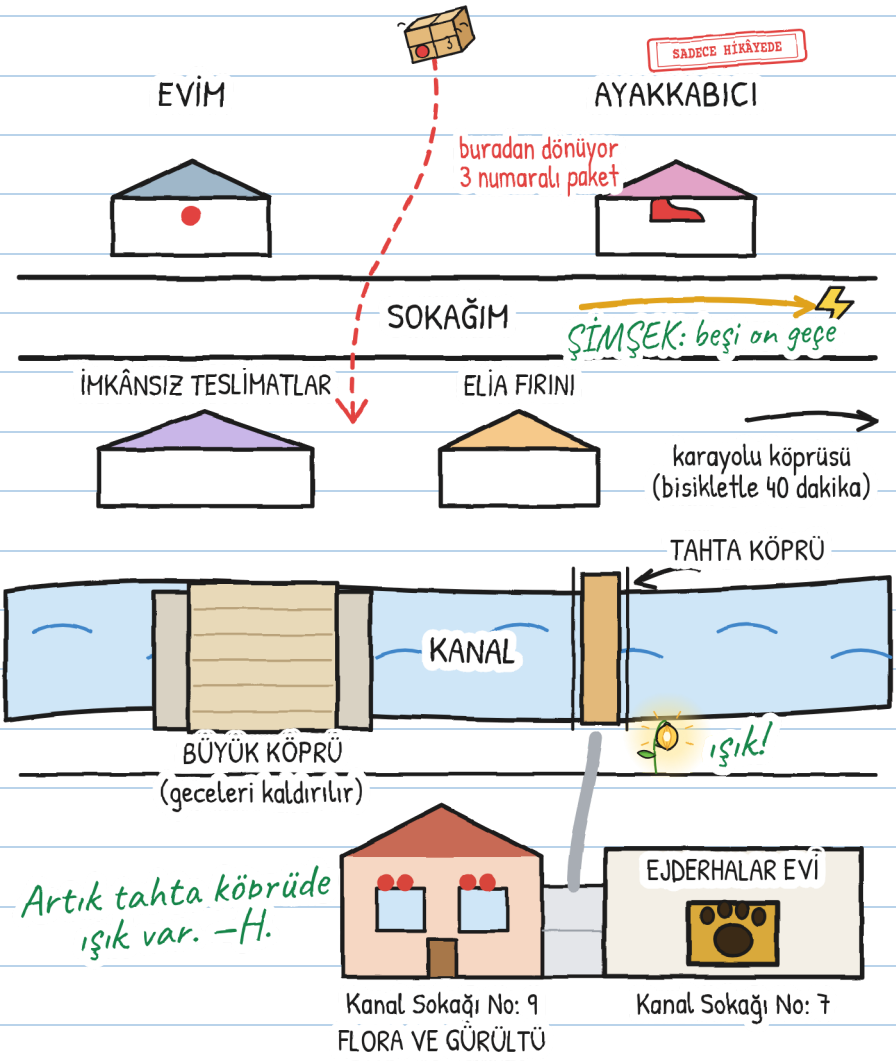

YA SEN, ADIN NE?

Tonyo'ya Tonyocuk derlerdi. Şimdi adını kendisi seçiyor. Ya sen?

Bana şöyle denmesini severim:

Bana şöyle de denebilir:

Bana şöyle denmesini istemem:

Ben Hulita'yım. "H." yalnızca imzalarken. —H.

TEK HİKÂYE, ALTI BEDEN

Altı beden var, 3 ile 16 yaş arası, ve 20'den fazla dil. XXS, XS, S, M ve L'de sayfalar da resimler de aynı. XL ise bir roman. Değişen tek şey, hikâyenin nasıl anlatıldığı.

BEDEN XXS · PRE-A1
MARA VE TONYO GÜLÜYOR. KIRMIZI BİSİKLETİ GÖRÜYOR MUSUN?

BEDEN XS · A1
Mara neredeyse güldü. Tonyo da güldü. Cumartesiden beri onu gülerken görmemiştim.

BEDEN S · A2
Mara bir ses çıkardı, neredeyse kahkaha. Tonyo da güldü. Cumartesiden beri onu gülerken görmemiştim.

BEDEN M · B1
Mara bir ses çıkardı. Kahkaha gibiydi. Tonyo da güldü. Cumartesiden beri onu gülerken görmemiştim.

BEDEN L · B2
Mara, başka birinde kahkaha sayılacak bir ses çıkardı. Tonyo da güldü. Cumartesiden beri onu gülerken görmemiştim.

BEDEN XL · B2-C1
Resimli roman · 13+
AOBM seviyeleri yaklaşıktır.

Herkes kendi bedeninde. Aynı çıngır. —H.

AİLELER VE ÖĞRETMENLER İÇİN

Her bölüme linguaula.com'da çalış

GERÇEK BİSİKLET: NE YAPMALI

1. Her zaman kask, hem de iyice tokalı. "Hemen şuraya kadar" giderken bile.
2. Görün ve duyulun: ışıklar, açık renkli giysiler ve zil. Zil uyarır; emretmez.
3. İki elin de gidonda olsun. Bir şey dikkatini dağıtırsa güvenli bir yerde dur.
4. Kaldırım yayaların: orada bisikleti elinde yürüt. Karşıdan karşıya geçmeden önce dur ve bak.

SADECE HİKÂYEDE mührü, hikâyede olanı işaretler; sokakta olanı değil.

ÇIKMADAN ÖNCE BİSİKLETİNİ KONTROL ET

